

הלכות יחוד שבוע ה' סעיף ח'

Optional המשך לסעיף ו' פנימי וחיצון

נעילת הדלת

י"א דמהני רק אם האשה נעולת הדלת חזו"א [1]
י"א דמהני אף אם האיש נעול שו"ת שלמת חיים (ר' יוסף חיים זוננפלד) [1]
ויש אוסרים אף כשהיא נועלת שו"ת אגרות משה אבן העזר חלק ד סימן סה – י"ט [[1]]

בעלה בעיר

גמ' קידושין פא. אמר רבה עד אמר רב כהנה [2]

שלחן ערוך סימן כ"ב סעיף ח' [3-4]

כשאשה הולכת לבית אחר ואין הבעל יודע היכן היא

Optional שו"ת יוסף אומץ סימן צז [5]

נדחי ישראל (חפץ חיים) [5]

ויש חולקים דבק הלכה בשם החזו"א ועוד [6]

Optional שו"ת שבט הלוי ח"ה סימן ר"ג אות א' [6]

בדין בעלה בעיר אבל הדבר ידוע שלא יבוא עכשיו

שו"ת אגרות משה אבן העזר חלק ד סימן סה אות ז' [7]

Optional הרשה לה בעלה להתייחד אם האיש

בינת אדם (חכמת אדם) שער בית הנשים סימן יז (כז) [7]

שו"ת אגרות משה אבן העזר חלק ד סימן סה אות כא. [8]

גדר של לבו גס בה

דבר הלכה סימן ז טו [9]

שו"ת שלמת חיים (ר' יוסף חיים זוננפלד)

במש"כ במשנה ברורה סי' רל"ט בענין הישן בבית יחידי דבית דיינו חדר
וזה שם בשעה צ' לפ"ז הישן בחדרו יחידי אף שבבית יש אנשים צריך ליוהר
ש א יהיה נעול רק פתוח לבית וכו' ואם בבית יש שם אשה לבד ועי"ז שיהיה
פוח יהי איסור יחוד לא יפתחנו וכו' עכ"ל מוכח מזה דאם הדלת נעול מועיל
וא לי צ"ל דוקא אם סגור והמפתח ביד איש אחר אבל אם המפתח הוא ביד
הי יש השוכב שם מאי מהני הרי בידו לפתוח בהתגברות היצר.

(השובה)

נעילה ווראי מהני כנראה דעי"ז לע"ז וע"כ כל דהיכא דעבד דבר
גזרו וכן מוכח ממעשה דר' עמרם היכר והוא בחדר מיוחד שוב לא שייך
ש בקידושין דהרי אפשר ליקח סולם ייחוד.

חזו"א

ב) ויש לעי' באיש אחד בחוץ והוא צפנים אי מהני נעילת דלת
מצפנים ונראה דלעולם חיישינן שהוא שוכר אותה
כדאמר בעלמא משוק של זונות אחת למד, ונראה כן מעובדא דרז
ציבי דאמר שקולו דרגא מחותי ציבי ואכתי ליחוש שהיא תעלה
אליו שתעמיד כדרגא ע"י עזמה או ע"י אחרים ולי"ע.

שו"ת אגרות משה אבן העזר חלק ד סימן סה

יט. אם מותר לדור בבית עם אשה שנועלת את דלת חדרה.

בשני חדרים בבית אחד פנימי ואחד חיצון ואיש אחד הוא בחדר אחד ואשה אחת היא בחדר
השני אם מועילה נעילת הדלת באופן שאין האיש יכול לפתחה, אם אין כל צרכי הפנימי שם לא
שייך להסתפק כלל דהרי הפנימי בין שהוא האיש בין שהיא האשה מוכרח להכנס לחיצון ויהיה
מוכרח הנועל לפתוח הדלת ויתייחדו. אלא אף כשאכא כל צורכי האדם להלילה גם בפנימי
וביה"כ מיוחד, ורק לצאת החוצה יצטרך הפנימי לילך דרך החיצון, וע"ז התנו שעד שיאיר היום או
זמן אחר שדרך האינשי לצאת לא יצא הפנימי, שעתה שייך להסתפק קצת שהרי אין לו להיות
בחיצון כלל בשעת איסור היחוד, אבל פשוט שגם באופן זה איכא איסור יחוד מאחר שיכול
לבוועלה כשגם היא תרצה לזנות דאיסור יחוד אינו על ביאה באונס אלא על ביאה ברצון דאין
חוששין לאונס לגזור יחוד בשביל זה ולרצון אין הנעילה כלום. ול"ק כלום למה שליכא איסור
לאשה לדור בבית לבדה וא"ח לשמא תפתח ביתה למי שירצה לבא לזנות עמה, לא מבעיא כשיש
עוד דיורין בחצר שאפשר שירגישו אינשי שנמצאים בחוץ כשדופק על פתחה וכשנכנס דאז
מירתתי, אלא אפילו במקום שליכא דיורין שג"כ לא מצינו שאסרו אף שלא שייך מירתתא דאולי
לא גזרו שלא ידורו בביתם בשביל חשש רחוק, ושייך זה גם שלא לאסור בבתי הגדולים שיש
הרבה דיורין כשדרה אשה אחת בבית על קומה אחת שאפשר שדרים שם גם אנשים יחידים
לבדם בהבתים, דאם לא נימא כן הא הוא ממש דרים בבית אחד שגזרו שלא שייך להתיר במה
שנועלת שבידה לפתוח כשתרצה.

(א) סוטה דף י. (פ"א)
(ב) (א) (נעילת ג' א')
(ג) (א) (נעילת ג' א')
(ד) (א) (נעילת ג' א')
(ה) (א) (נעילת ג' א')

הנהגות חב"ח

(א) גבי תלמידי חכמים (ב) גבי תלמידי חכמים (ג) גבי תלמידי חכמים (ד) גבי תלמידי חכמים (ה) גבי תלמידי חכמים (ו) גבי תלמידי חכמים (ז) גבי תלמידי חכמים (ח) גבי תלמידי חכמים (ט) גבי תלמידי חכמים (י) גבי תלמידי חכמים (יא) גבי תלמידי חכמים (יב) גבי תלמידי חכמים (יג) גבי תלמידי חכמים (יד) גבי תלמידי חכמים (טו) גבי תלמידי חכמים (טז) גבי תלמידי חכמים (יז) גבי תלמידי חכמים (יח) גבי תלמידי חכמים (יט) גבי תלמידי חכמים (כ) גבי תלמידי חכמים (כא) גבי תלמידי חכמים (כב) גבי תלמידי חכמים (כג) גבי תלמידי חכמים (כד) גבי תלמידי חכמים (כה) גבי תלמידי חכמים (כו) גבי תלמידי חכמים (כז) גבי תלמידי חכמים (כח) גבי תלמידי חכמים (כט) גבי תלמידי חכמים (ל) גבי תלמידי חכמים

הנהגות חב"ח

(א) גבי תלמידי חכמים (ב) גבי תלמידי חכמים (ג) גבי תלמידי חכמים (ד) גבי תלמידי חכמים (ה) גבי תלמידי חכמים (ו) גבי תלמידי חכמים (ז) גבי תלמידי חכמים (ח) גבי תלמידי חכמים (ט) גבי תלמידי חכמים (י) גבי תלמידי חכמים (יא) גבי תלמידי חכמים (יב) גבי תלמידי חכמים (יג) גבי תלמידי חכמים (יד) גבי תלמידי חכמים (טו) גבי תלמידי חכמים (טז) גבי תלמידי חכמים (יז) גבי תלמידי חכמים (יח) גבי תלמידי חכמים (יט) גבי תלמידי חכמים (כ) גבי תלמידי חכמים (כא) גבי תלמידי חכמים (כב) גבי תלמידי חכמים (כג) גבי תלמידי חכמים (כד) גבי תלמידי חכמים (כה) גבי תלמידי חכמים (כו) גבי תלמידי חכמים (כז) גבי תלמידי חכמים (כח) גבי תלמידי חכמים (כט) גבי תלמידי חכמים (ל) גבי תלמידי חכמים

הנהגות חב"ח

(א) גבי תלמידי חכמים (ב) גבי תלמידי חכמים (ג) גבי תלמידי חכמים (ד) גבי תלמידי חכמים (ה) גבי תלמידי חכמים (ו) גבי תלמידי חכמים (ז) גבי תלמידי חכמים (ח) גבי תלמידי חכמים (ט) גבי תלמידי חכמים (י) גבי תלמידי חכמים (יא) גבי תלמידי חכמים (יב) גבי תלמידי חכמים (יג) גבי תלמידי חכמים (יד) גבי תלמידי חכמים (טו) גבי תלמידי חכמים (טז) גבי תלמידי חכמים (יז) גבי תלמידי חכמים (יח) גבי תלמידי חכמים (יט) גבי תלמידי חכמים (כ) גבי תלמידי חכמים (כא) גבי תלמידי חכמים (כב) גבי תלמידי חכמים (כג) גבי תלמידי חכמים (כד) גבי תלמידי חכמים (כה) גבי תלמידי חכמים (כו) גבי תלמידי חכמים (כז) גבי תלמידי חכמים (כח) גבי תלמידי חכמים (כט) גבי תלמידי חכמים (ל) גבי תלמידי חכמים

הנהגות חב"ח

(א) גבי תלמידי חכמים (ב) גבי תלמידי חכמים (ג) גבי תלמידי חכמים (ד) גבי תלמידי חכמים (ה) גבי תלמידי חכמים (ו) גבי תלמידי חכמים (ז) גבי תלמידי חכמים (ח) גבי תלמידי חכמים (ט) גבי תלמידי חכמים (י) גבי תלמידי חכמים (יא) גבי תלמידי חכמים (יב) גבי תלמידי חכמים (יג) גבי תלמידי חכמים (יד) גבי תלמידי חכמים (טו) גבי תלמידי חכמים (טז) גבי תלמידי חכמים (יז) גבי תלמידי חכמים (יח) גבי תלמידי חכמים (יט) גבי תלמידי חכמים (כ) גבי תלמידי חכמים (כא) גבי תלמידי חכמים (כב) גבי תלמידי חכמים (כג) גבי תלמידי חכמים (כד) גבי תלמידי חכמים (כה) גבי תלמידי חכמים (כו) גבי תלמידי חכמים (כז) גבי תלמידי חכמים (כח) גבי תלמידי חכמים (כט) גבי תלמידי חכמים (ל) גבי תלמידי חכמים

הנהגות חב"ח

(א) גבי תלמידי חכמים (ב) גבי תלמידי חכמים (ג) גבי תלמידי חכמים (ד) גבי תלמידי חכמים (ה) גבי תלמידי חכמים (ו) גבי תלמידי חכמים (ז) גבי תלמידי חכמים (ח) גבי תלמידי חכמים (ט) גבי תלמידי חכמים (י) גבי תלמידי חכמים (יא) גבי תלמידי חכמים (יב) גבי תלמידי חכמים (יג) גבי תלמידי חכמים (יד) גבי תלמידי חכמים (טו) גבי תלמידי חכמים (טז) גבי תלמידי חכמים (יז) גבי תלמידי חכמים (יח) גבי תלמידי חכמים (יט) גבי תלמידי חכמים (כ) גבי תלמידי חכמים (כא) גבי תלמידי חכמים (כב) גבי תלמידי חכמים (כג) גבי תלמידי חכמים (כד) גבי תלמידי חכמים (כה) גבי תלמידי חכמים (כו) גבי תלמידי חכמים (כז) גבי תלמידי חכמים (כח) גבי תלמידי חכמים (כט) גבי תלמידי חכמים (ל) גבי תלמידי חכמים

הנהגות חב"ח

(א) גבי תלמידי חכמים (ב) גבי תלמידי חכמים (ג) גבי תלמידי חכמים (ד) גבי תלמידי חכמים (ה) גבי תלמידי חכמים (ו) גבי תלמידי חכמים (ז) גבי תלמידי חכמים (ח) גבי תלמידי חכמים (ט) גבי תלמידי חכמים (י) גבי תלמידי חכמים (יא) גבי תלמידי חכמים (יב) גבי תלמידי חכמים (יג) גבי תלמידי חכמים (יד) גבי תלמידי חכמים (טו) גבי תלמידי חכמים (טז) גבי תלמידי חכמים (יז) גבי תלמידי חכמים (יח) גבי תלמידי חכמים (יט) גבי תלמידי חכמים (כ) גבי תלמידי חכמים (כא) גבי תלמידי חכמים (כב) גבי תלמידי חכמים (כג) גבי תלמידי חכמים (כד) גבי תלמידי חכמים (כה) גבי תלמידי חכמים (כו) גבי תלמידי חכמים (כז) גבי תלמידי חכמים (כח) גבי תלמידי חכמים (כט) גבי תלמידי חכמים (ל) גבי תלמידי חכמים

הנהגות חב"ח

(א) גבי תלמידי חכמים (ב) גבי תלמידי חכמים (ג) גבי תלמידי חכמים (ד) גבי תלמידי חכמים (ה) גבי תלמידי חכמים (ו) גבי תלמידי חכמים (ז) גבי תלמידי חכמים (ח) גבי תלמידי חכמים (ט) גבי תלמידי חכמים (י) גבי תלמידי חכמים (יא) גבי תלמידי חכמים (יב) גבי תלמידי חכמים (יג) גבי תלמידי חכמים (יד) גבי תלמידי חכמים (טו) גבי תלמידי חכמים (טז) גבי תלמידי חכמים (יז) גבי תלמידי חכמים (יח) גבי תלמידי חכמים (יט) גבי תלמידי חכמים (כ) גבי תלמידי חכמים (כא) גבי תלמידי חכמים (כב) גבי תלמידי חכמים (כג) גבי תלמידי חכמים (כד) גבי תלמידי חכמים (כה) גבי תלמידי חכמים (כו) גבי תלמידי חכמים (כז) גבי תלמידי חכמים (כח) גבי תלמידי חכמים (כט) גבי תלמידי חכמים (ל) גבי תלמידי חכמים

הנהגות חב"ח

(א) גבי תלמידי חכמים (ב) גבי תלמידי חכמים (ג) גבי תלמידי חכמים (ד) גבי תלמידי חכמים (ה) גבי תלמידי חכמים (ו) גבי תלמידי חכמים (ז) גבי תלמידי חכמים (ח) גבי תלמידי חכמים (ט) גבי תלמידי חכמים (י) גבי תלמידי חכמים (יא) גבי תלמידי חכמים (יב) גבי תלמידי חכמים (יג) גבי תלמידי חכמים (יד) גבי תלמידי חכמים (טו) גבי תלמידי חכמים (טז) גבי תלמידי חכמים (יז) גבי תלמידי חכמים (יח) גבי תלמידי חכמים (יט) גבי תלמידי חכמים (כ) גבי תלמידי חכמים (כא) גבי תלמידי חכמים (כב) גבי תלמידי חכמים (כג) גבי תלמידי חכמים (כד) גבי תלמידי חכמים (כה) גבי תלמידי חכמים (כו) גבי תלמידי חכמים (כז) גבי תלמידי חכמים (כח) גבי תלמידי חכמים (כט) גבי תלמידי חכמים (ל) גבי תלמידי חכמים

הנהגות חב"ח

(א) גבי תלמידי חכמים (ב) גבי תלמידי חכמים (ג) גבי תלמידי חכמים (ד) גבי תלמידי חכמים (ה) גבי תלמידי חכמים (ו) גבי תלמידי חכמים (ז) גבי תלמידי חכמים (ח) גבי תלמידי חכמים (ט) גבי תלמידי חכמים (י) גבי תלמידי חכמים (יא) גבי תלמידי חכמים (יב) גבי תלמידי חכמים (יג) גבי תלמידי חכמים (יד) גבי תלמידי חכמים (טו) גבי תלמידי חכמים (טז) גבי תלמידי חכמים (יז) גבי תלמידי חכמים (יח) גבי תלמידי חכמים (יט) גבי תלמידי חכמים (כ) גבי תלמידי חכמים (כא) גבי תלמידי חכמים (כב) גבי תלמידי חכמים (כג) גבי תלמידי חכמים (כד) גבי תלמידי חכמים (כה) גבי תלמידי חכמים (כו) גבי תלמידי חכמים (כז) גבי תלמידי חכמים (כח) גבי תלמידי חכמים (כט) גבי תלמידי חכמים (ל) גבי תלמידי חכמים

עשרה יוחסין

לאתרווי ביה. שאם יצא עליה אין מים שדקין אותה: לא שנו. למחר אשה ממחית עם שני אנשים: שבא צדוק אחד לנביו. ועני להתרחק לנעושות: דניהו עליה כהדי. אם יצא עליה ויעדו לפני צ"ד ולא ימחו עליה מגילה: דלי ברשע. מהר ללכת שנקדמנה:

בנו וכן. צממין: רבי חנינא בר פפי וחביריו. רבי זנזק ורבי כהנא צפ"ק (נעיל דף ט). מלקין על החרוד. מנדות: ואין אוסרין. אשת איש על צנעלה ממחמת ייחוד: לא אמרין. למלקין: אתה מוציא ידו. שילמנו דלאה שזינתה לכן הלוקה והאלדנו ליכא מיתת בית דין למקטלניהו: מר זוטרא מלקין. על ייחוד אשת איש ומכריז עליה שלא ויזנה אלא נחמיה: על לא טובה השמועה. מי שזנא קול עליו שהוא עובר עבירות מלקין אותו דלא טובה השמועה לאו הוא דכמי צנני עלי אל בני לאו יש כאן על לא טובה השמועה: אפסרה. קצטרי"א: וקריי ליה. קורא לפניו אל בני להודיע שעל לאו זה הוא לוקה: בעליה בני אין חוששין לה משום ייחוד. (א) להלכות דמסמפי מנעול השתא אחי: שקולו דרגא. שאלו צנעליה וירדו רב יוסף ואשמו והוא נשאר צנעליה שקולו דרגא ממותו כי שלא יד יחמדה: דשביניתיה. צנעל צרית לו: אנשים בחוץ. צנעל חמיון: ונשים בפנימי אין חוששין משום ייחוד. שהחיונים אין להם דרך לפנים ואין ייחוד האיש אחד עם הנשים אצל הפנימיים יש להם דרך למוך הילך אנשים צננים ונשים בחוץ חוששין שמה ילא אחד מהם ייחמדה עם הנשים: איפכא. אנשים בחוץ ונשים צננים חוששין שמה יכנס האחד לפנים ולא ירגישו כי חצירו אנשים צננים ונשים בחוץ אין חוששין שמה תכנס היא לפנים ואם תכנס היא לפנים לא יכנסו אל אחד מהן ויאכלו הנשים אצל זה ייחוד דמסמפי שמה ילא אחד מהן אחרי שהי דרך הפנימיים על החיונים: גאפי. מקום קצנא אנשים ונשים או לדרשה או לחופה היה מסדר קנקנים על חסר הכרה צייתה שאם יצאו אל אצל זה יקששו וישמע קול: יידי. לשון דרי דרי (מגילה דף יב). שורות שורות: יידי קנה. מסדר קנים שהעובר עליהם קולס נשמע: סקבא דשאה ריגלא. ריעוע של ימות סקבא לימוד ולעצירה ימות הרגל שש קצנא אנשים ונשים לשמוע דרשה ונחמין ונשאים זה עם זה סקבא דרשדור"ל צנע"ל כמו דמסקד להו למחמיהו (ב"מ דף טז:) אפוקיהו. שזו עליהם לפדותו ונחמין צנעליהו: בבין דקא חלפא דרמיה מיהו. שהיתה עובדת אצל פי ארונה שמן העליה לבי: נפ"ה נהורא באיפומא. נפל אור צנעל דרך פי העליה שהי פניה מאחרות: וקא שפיק. למנועה: אפשה. ההידי ופסקו רגליו לעמוד מנקומו מחוקה להסגבר על יצרו: אפר נורא בי עמרב. העיקר בני השכונה ליאסף ולגא לצנעל הדליקה כדי שיהל מילר שיתביש מהן: אתו רבנן. שהיו ספרים שהיה שם דליקה: אשביעה. רב עמרם ליר הרע שיאל ממנו: מתלוצץ בעבירה. דמברא. לזד השני שמעבר המים: לא היה מברא. ספיטות המעצרות: נקט מברא. חלל ממוח משפת הנהר אל שפתו ואחוזין זו (ז) לנא על דף קר המוטל ברוחב הנהר: שבקיה. הילר לרבי מלר: אתבא. על השלמן אולכין: וכיבי. ולנ"ך המעליץ לימה ומלסין: מבי

פרק רביעי קידושין

מלקין על הייחוד. פי בקונטרס דמירי צנעליה דהכי מוקי לה. צממין ואין אוסרין על הייחוד מירי ציחוד אשת איש וקשה דלא כן ללדין קמי רשא צנעליה וסיפא צנעל אשת ונראה לפרש דסיפא נמי מירי צנעליה ולאוסרה לכן משום וזנה ומירי קשה דתנן צפ"ק דכחמיות (דף יב.) היתה מעצרת^א ולאמרו לה מה טיב של עובר זה מאש^ב פלוגי וסבן הוא רבי יהושע אומר אינה נאמנת ופריך עליה צנעל מהא דלמור רב הלא אין אוסרין על הייחוד ומשני מעלה עשו ציחוסין ולפי מה שפירשנו דמירי לאוסרה לכן לא משני גמרא הסם מירי דהא הלא מירי ליוחסין ואפי"ה צממין דלאין אוסרין ויש לומר דלעולם מירי ליוחסין והא דמשני הסם מעלה עשו ציחוסין שאני הסם שנעלה והלא דקאמר דלאין אוסרין היינו משום דאינה מורה שנעלה:

לאתרווי ביה^א אמר רב יהודה אמר רב א"ש אלא בעיר אבל בדרך עד שיהיו שלשה שמו יצטרך אחד מהם להשתין^ב ונמצא אחד מתייחד עם העורה נימא מסייע ליה מוסרים לו שני תלמידי חכמים שמו יבא עליה בדרך תרי ואיהו הא תלתא חתם כי היכי דניהו עליה סהדי רב ורב יהודה הוו קאזלי באורחא הוה קאזלא ההיא אתתא קמיהו א"ל רב לרב יהודה דל כרעך מקמי גיהנם אמר ליה והא מר הוא דאמר בכשרים שפיר דמי א"ל (ב) מי יימר דבכשרים כגון אנא ואת אלא כגון מאי כגון^ג רבי חנינא בר פפי וחביריו^ד אמר רב דמלקין על ייחוד ואין אוסרין על הייחוד אמר רב אשי^ה לא אמרין אלא בייחוד פניה אבל בייחוד ראשת איש לא שלא תהא מוציא לעז על בניה ואי מר זוטרא מלקין ומכריז א"ל רב נחמן מפרהמיא לרב אשי מר נמי לילקי ולכריז א"ל איכא דשמע בהא ולא שמע בהא אמר רב דמלקין על לא טובה השמועה שנאמר^ו אל בני כי לא טובה השמועה מר זוטרא מותיב לה אפסירה על כתפיה ומקרי ליה אל בני אמר רב^ז בעלה בעיר אין חוששין משום ייחוד אמר רב יוסף ופתח פתוח לרשות הרבים אין חוששין משום ייחוד רב ביבי איקלע לבי רב יוסף בתר דכרך ריפתא אמר דהו שקולו^ח דרגא מתותי ביבי והא אמר רבה בעלה בעיר אין חוששין משום ייחוד ושאני רב ביבי דשביניתיה הואי וגייסא ביה^ט אמר רב כהנא אנשים מבחוץ ונשים מבפנים אין חוששין משום ייחוד אנשים מבפנים ונשים מבחוץ חוששין משום ייחוד בבתניתא תנא איפכא אמר אביי^י השתא דאמר רב כהנא הכי ותנא מתניתא איפכא אנא^{יא} נעבד לחומרא אביי דייך גולפי רבא דייך קנה אמר אביי^{יב} סקבא דשאה ריגלא^{יג} הנך שבויתא דאתאי לנהדרעא אסקניהו לבי רב עמרם חסידא אשקולו דרגא מקמיהו בהדי דקא חלפה חדא מניהו נפל נהורא באיפומא שקליה רב עמרם לדרגא דלא הו יכלין בי עשרה למדליא דליא לחוריה סליק ואזיל כי מנא לפלגא דרגא איפשה רמא קלא נורא בי עמרם אתו רבנן אמרו ליה כסיפתנין אמר להו מוטב תיכספו בי עמרם בעלמא הדין ולא תיכספו מיניה לעלמא דאתי אשבעיה דינפך מיניה נפק מיניה כי עמודא דנורא אמר ליה חזי דאת נורא ואנא בישראל ואנא עדיפנא מינך רבי מאיר הוה מתלוצץ בעוברי עבירה יומא חד אידמי ליה שמן כאיתתא בהך גיסא דנהרא לא הוה מברא נקט מצרא וקא עבר כי מנא פלגא מצרא שבקיה אמר אי לאו דקא מבכרי ברקיעא הזהרו בר מאיר ותורתו שויתיה לדמך תרתי מעי ר' עקיבא הוה מתלוצץ בעוברי עבירה יומא חד אידמי ליה שמן כאיתתא בריש דיקלא נקפיה לדיקלא וקסליק ואזיל כי מנא לפלגיה דדיקלא שבקיה אמר אי לאו דמכרי ברקיעא הזהרו ברבי עקיבא ותורתו שויתיה לדמך תרתי מעי פלימו הוה רגלי למימר כל יומא^{יד} גירא בעיניה דשמן יומא חד מעלי יומא דכיפורי הוה אידמי ליה כעניא אתא קרא אבבא אפיקו ליה ריפתא אמר ליה^{טו} יומא כי האידנא כולי עלמא גואי ואנא אבראי עייליה וקריבו ליה ריפתא אמר ליה^{טז} יומא כי האידנא כולי עלמא אתא אבבא ואנא לחוראי איתיהו איתיהו אתתא הוה יתיב מלאך נפשיה שיתא וכיבי עליה והוה קעביר (ט) ביה מילי דמואים א"ל^{טז}

בעלה בעיר אין חוששין לה משום ייחוד. פי בקונטרס אין חוששין לה להלכות משמע מוקי פירושו הא אסורא מהא אלא אלא מוקי דלא כן מאי פריך צממין על רב יוסף דקאמר שקולו דרגא מתותי ביבי והאמר רבה צנעל צעיר אין חוששין לה משום ייחוד ומלא קושיא נכי דלמלקות אלא אסורא מהא אלא כהנא לפרש אין חוששין כלל משום ייחוד ואפילו אסורא ליכא: סקבא דשאה ריגלא. פירוש ריעוע של ימות השנה ייחוד ולעצירה (ט) כלומר ימות הרגל [שם] קצנא אנשים ונשים לשמוע דרשה ונחמין עין זה על זה וי"ל לך נהגו להתענות לאחר פסח ולאחר סוכות: אבי

אנשים מבפנים ונשים מבחוץ חוששין משום ייחוד בבתניתא תנא איפכא אמר אביי^י השתא דאמר רב כהנא הכי ותנא מתניתא איפכא אנא^{יא} נעבד לחומרא אביי דייך גולפי רבא דייך קנה אמר אביי^{יב} סקבא דשאה ריגלא^{יג} הנך שבויתא דאתאי לנהדרעא אסקניהו לבי רב עמרם חסידא אשקולו דרגא מקמיהו בהדי דקא חלפה חדא מניהו נפל נהורא באיפומא שקליה רב עמרם לדרגא דלא הו יכלין בי עשרה למדליא דליא לחוריה סליק ואזיל כי מנא לפלגא דרגא איפשה רמא קלא נורא בי עמרם אתו רבנן אמרו ליה כסיפתנין אמר להו מוטב תיכספו בי עמרם בעלמא הדין ולא תיכספו מיניה לעלמא דאתי אשבעיה דינפך מיניה נפק מיניה כי עמודא דנורא אמר ליה חזי דאת נורא ואנא בישראל ואנא עדיפנא מינך רבי מאיר הוה מתלוצץ בעוברי עבירה יומא חד אידמי ליה שמן כאיתתא בהך גיסא דנהרא לא הוה מברא נקט מצרא וקא עבר כי מנא פלגא מצרא שבקיה אמר אי לאו דקא מבכרי ברקיעא הזהרו בר מאיר ותורתו שויתיה לדמך תרתי מעי ר' עקיבא הוה מתלוצץ בעוברי עבירה יומא חד אידמי ליה שמן כאיתתא בריש דיקלא נקפיה לדיקלא וקסליק ואזיל כי מנא לפלגיה דדיקלא שבקיה אמר אי לאו דמכרי ברקיעא הזהרו ברבי עקיבא ותורתו שויתיה לדמך תרתי מעי פלימו הוה רגלי למימר כל יומא^{יד} גירא בעיניה דשמן יומא חד מעלי יומא דכיפורי הוה אידמי ליה כעניא אתא קרא אבבא אפיקו ליה ריפתא אמר ליה^{טו} יומא כי האידנא כולי עלמא גואי ואנא אבראי עייליה וקריבו ליה ריפתא אמר ליה^{טז} יומא כי האידנא כולי עלמא אתא אבבא ואנא לחוראי איתיהו איתיהו אתתא הוה יתיב מלאך נפשיה שיתא וכיבי עליה והוה קעביר (ט) ביה מילי דמואים א"ל^{טז}

לאתרווי ביה. שאם יצא עליה אין מים שדקין אותה: לא שנו. למחר אשה ממחית עם שני אנשים: שבא צדוק אחד לנביו. ועני להתרחק לנעושות: דניהו עליה כהדי. אם יצא עליה ויעדו לפני צ"ד ולא ימחו עליה מגילה: דלי ברשע. מהר ללכת שנקדמנה: בנו וכן. צממין: רבי חנינא בר פפי וחביריו. רבי זנזק ורבי כהנא צפ"ק (נעיל דף ט). מלקין על החרוד. מנדות: ואין אוסרין. אשת איש על צנעלה ממחמת ייחוד: לא אמרין. למלקין: אתה מוציא ידו. שילמנו דלאה שזינתה לכן הלוקה והאלדנו ליכא מיתת בית דין למקטלניהו: מר זוטרא מלקין. על ייחוד אשת איש ומכריז עליה שלא ויזנה אלא נחמיה: על לא טובה השמועה. מי שזנא קול עליו שהוא עובר עבירות מלקין אותו דלא טובה השמועה לאו הוא דכמי צנני עלי אל בני לאו יש כאן על לא טובה השמועה: אפסרה. קצטרי"א: וקריי ליה. קורא לפניו אל בני להודיע שעל לאו זה הוא לוקה: בעליה בני אין חוששין לה משום ייחוד. (א) להלכות דמסמפי מנעול השתא אחי: שקולו דרגא. שאלו צנעליה וירדו רב יוסף ואשמו והוא נשאר צנעליה שקולו דרגא ממותו כי שלא יד יחמדה: דשביניתיה. צנעל צרית לו: אנשים בחוץ. צנעל חמיון: ונשים בפנימי אין חוששין משום ייחוד. שהחיונים אין להם דרך לפנים ואין ייחוד האיש אחד עם הנשים אצל הפנימיים יש להם דרך למוך הילך אנשים צננים ונשים בחוץ חוששין שמה ילא אחד מהם ייחמדה עם הנשים: איפכא. אנשים בחוץ ונשים צננים חוששין שמה יכנס האחד לפנים ולא ירגישו כי חצירו אנשים צננים ונשים בחוץ אין חוששין שמה תכנס היא לפנים ואם תכנס היא לפנים לא יכנסו אל אחד מהן ויאכלו הנשים אצל זה ייחוד דמסמפי שמה ילא אחד מהן אחרי שהי דרך הפנימיים על החיונים: גאפי. מקום קצנא אנשים ונשים או לדרשה או לחופה היה מסדר קנקנים על חסר הכרה צייתה שאם יצאו אל אצל זה יקששו וישמע קול: יידי. לשון דרי דרי (מגילה דף יב). שורות שורות: יידי קנה. מסדר קנים שהעובר עליהם קולס נשמע: סקבא דשאה ריגלא. ריעוע של ימות סקבא לימוד ולעצירה ימות הרגל שש קצנא אנשים ונשים לשמוע דרשה ונחמין ונשאים זה עם זה סקבא דרשדור"ל צנע"ל כמו דמסקד להו למחמיהו (ב"מ דף טז:) אפוקיהו. שזו עליהם לפדותו ונחמין צנעליהו: בבין דקא חלפא דרמיה מיהו. שהיתה עובדת אצל פי ארונה שמן העליה לבי: נפ"ה נהורא באיפומא. נפל אור צנעל דרך פי העליה שהי פניה מאחרות: וקא שפיק. למנועה: אפשה. ההידי ופסקו רגליו לעמוד מנקומו מחוקה להסגבר על יצרו: אפר נורא בי עמרב. העיקר בני השכונה ליאסף ולגא לצנעל הדליקה כדי שיהל מילר שיתביש מהן: אתו רבנן. שהיו ספרים שהיה שם דליקה: אשביעה. רב עמרם ליר הרע שיאל ממנו: מתלוצץ בעבירה. דמברא. לזד השני שמעבר המים: לא היה מברא. ספיטות המעצרות: נקט מברא. חלל ממוח משפת הנהר אל שפתו ואחוזין זו (ז) לנא על דף קר המוטל ברוחב הנהר: שבקיה. הילר לרבי מלר: אתבא. על השלמן אולכין: וכיבי. ולנ"ך המעליץ לימה ומלסין: מבי

תורה אור השלם (א) אל בני כי לא טובה השמועה אשר אביי שבע עבירות עם ה' (שמואל א ב, כד)

תורה אור השלם (א) אל בני כי לא טובה השמועה אשר אביי שבע עבירות עם ה' (שמואל א ב, כד)

סעיף ד' יא. אפילו איש שעסקו ומלאכתו עם הנשים. לזון הרמז"ס שם [פכ"ב מאיסורי"ב ה"ח], ונמשך אחר דעת ר"ח [מובא בראש קדושין פ"ד סי' כ"ז] דנעסקו עם הנשים היה ראוי להמיר טפיל. אבל דעת רש"י [שם פ"ב ע"א ד"ה לא יתיחד] כבר נמצא לפני זה [בסק"ח], דאף דאיש אחד עם ג' נשים שרי, נעסקו עם הנשים אסור לפי שזין גם כן וכולן מנפות עליו: סעיף ח' יב. אשה שבעלה בעיר [יב] ונחמ"ל נד"ה בעלה בעיר אין וכו', מה שחלקו אס' אפילו לנחמ"ל שרי או דוקא נדענדה, ועיין צ"ח [אות ד']:

סעיף ח' יב. אשה שבעלה בעיר [יב] ונחמ"ל נד"ה בעלה בעיר אין וכו', מה שחלקו אס' אפילו לנחמ"ל שרי או דוקא נדענדה, ועיין צ"ח [אות ד']:

ח. יב. אשה שבעלה בעיר [יב] ונחמ"ל נד"ה בעלה בעיר אין וכו', מה שחלקו אס' אפילו לנחמ"ל שרי או דוקא נדענדה, ועיין צ"ח [אות ד']:

ציונים ומקורות יג. לשון הרמב"ם פכ"ב מאיסורי ביאה ה"ח. יד. לשון הטור. רמב"ם פכ"ב מאיסורי ביאה ה"ב.

נחלת צבי

סעיף ד' י. אפילו איש שעסקו. כן הוא לשון רמב"ם שם [פכ"ב מאיסורי"ב ה"ח], ופירש ממתיק [קדושין פ"ב ע"א] כל שעסקו עם הנשים לא יתיחד עמהן שהנחמי לעיל ס"ק ו', דנלשון אפילו נשים, וכן כתב הרא"ש [שם פ"ד סי' כ"ז] בשם (ר"ח) [ד"ח], וז"ל שם, שטעמו אע"פ שהיה ראוי להמיר דנענייתה טרוד או משום שאינו יכול לזהר, אפ"ה

מורי זהב

בפנים יש איסור, שמה לא ימצא רק איש אחד ואסור דאין מירתת שמה תבוא עוד שניה, דהא גם אם תבוא שניה יש חשד גם עם שניה. ולזה כתב ואנן קי"ל בתרומה לחומרא דגם בכה"ג כו', ר"ל גם בזה דאיכא למימר שמה ירגישו כו' או דמירתת כו' וליכא יחוד, אסרין, ובה לא קשה מידי, דכאן מיירי שמה ימצא איש אחד או אשה אחת או שתיים ולכן אסור, אבל עם ההבדל אנשים מותר, ובה תבין כל הסעיף קטן הנ"ל. ע"כ דברי המגיה: סעיף ד' [ז] אפילו מי שעסקו כו'. זה דעת הרמב"ם [פכ"ב מאיסורי"ב ה"ח], דהתנא [קדושין פ"ב ע"א] דנקט מי שעסקו כו' לא יתיחד, היינו לרבותא, דאפילו זה לא יתיחד כמו אדם אחד, ולא תימא דזהו שרגיל עם הנשים אין לו הרהור כל כך. אבל רש"י ותוס' [שם ד"ה לא יתיחד] מפרשים דהתנא נתן בזה חומרא מבארם אחר. לרש"י הו"י החומרא לענין נשים הרבה, דהיינו יותר משתים, ולהתוס' החומרא [ד] אפילו אשתו עמו לא מועיל בזה. וכבר זכר רמ"א דעת רש"י כמה שכתב בסעיף ה' ויש מתירין איש אחד כו', אבל דעת התוספות לא זכר שלא מהני אשתו עמו כמי שעסקו כו', ולא ידענא למה, דודאי יש לחוש להחמיר בזה: סעיף ח' [ז] אין חוששין להתיוחד כו'. רש"י פירש בגמרא [קדושין פ"א ע"א ד"ה בעלה] וז"ל, אין חוששין לה משום יחוד להלקות דמיסתי מבעל השתא אתי. וכתבו התוס', [שם ד"ה בעלה], דמשמע [ד] אפילו אשתו עמו לא מועיל בזה. וכבר זכר רמ"א דעת רש"י כיבי שלא רצה ליחד עם האשה בעלת הבית והיה לה בעל, ומשניין שאני התם שהיתה שושבניות שלו וגם בה, ולדברי רש"י לא פריך מידי, דהא עכ"פ יש איסור, "ולכן נראה דגם איסורא ליכא בזה, ע"כ בתוס'." ונראה דלא קשה מידי על רש"י, דגם הוא לא נתכוין שיהיה איסור בזה, והא דנקט להלקות, לא למידק דאיסור יש, דודאי לא מצינו חילוק בין איסור למלקות, דבכל מקום שיש איסור יש מלקות חוץ מאשת איש כמ"ש בסעיף ב', ורש"י כאן בא לתקן שלא תימא דמיירי כאן מן האיסור על האשה מבעלה, דכן משמע לכאורה לשון אין חוששין דזה הלשון קאי על ה"ב, וע"ז קשה דהא בכל אדם אין אסורים על היחוד, לכן פירש דכאן לא קאי רק על המלקות, לא על איסור על בעלה. אלא דקשה, מאי רבותא דבעלה בעיר, הא אפילו באין בעלה בעיר אין מלקין על היחוד שלא להוציא לעז על בניה. ונראה לתקן דכיון שהטעם משום הוצאת

מכאן ע"י שיהיה איסור חוץ מאשת איש ופירוש המורה שיהיה איסור חוץ מאשת איש ופירוש המורה שיהיה איסור חוץ מאשת איש ופירוש המורה שיהיה איסור חוץ מאשת איש

ויתחד עם הנשים, זה לחד לישנא, ולא ידך לישנא אפכא, אנשים בחוץ חוששין שמה יכנס אחד לפנים ולא ירגישו בו חבריו, אנשים בפנים נשים בחוץ אין חוששין שמה תכנס היא לפנים, דלא איכפת לן, דאשה מתיחדת עם ב' אנשים, ואם אחד מהם יוצא בין הנשים אין זה יחוד, דמיסתי שמה יצא אחד מהם אחריו שדרך הפנימים על החיצונים. והקשו התוס' [שם פ"ב ע"א ד"ה לא יתיחד], במשנה דמי שעסקו עם הנשים פירש רש"י דאחר שאין עסקיו כו' מותר עם נשים הרבה, ובשני בתים אמרין באנשים בפנים נשים מבחוץ חוששים משום שמה יתיחד עם נשים הרבה. וז"ל דלא קשה מידי על רש"י, דמה שכתב כאן באנשים מבפנים כו' דחוששין שמה יצא ויתחד עם הנשים ללישנא קמא, אין פירושו עם נשים הרבה, אלא יתיחד עם מי שאסור להתיוחד דהיינו ב' נשים שאסורים להתיוחד לרש"י באיש אחד, כדן איסור יחוד בעלמא, אלא דקמ"ל שיהיה שלא יעשו הדירה בענין זה, דשמה יבואו לידי איסור יחוד באיזה פעם, דהיינו שלא יהיו רק ב' נשים יוצא אחד משם, וכן ללישנא בתרא באנשים בחוץ חוששין שמה יכנס אחד באותו פעם שלא יהיו רק ב' נשים שם. נמצא דבין לרש"י ובין להרא"ש לא הוי איסור יחוד דב' בתים חלוק משאר איסור יחוד, אלא דכאן הוהירו דלפעמים ב' נשים שאסורים להתיוחד לרש"י באיש אחד, אלא דלרש"י מיירי הגמ' שלא ידורו כענין זה שיוכל לבוא לידי איסור, ולהרא"ש מיירי באם פירש אחד מהם דיש איסור בפרישתו ולפעמים אין איסור כפי חילוק הלשונות, ואע"ז דהרא"ש [שם פ"ד סי' כ"ד] לא זכר כלום מן פירש אחד מהם, הטור זכר זה, והוא אזיל לשיטת הרא"ש, והכל ניתא בס"ד. [דברי המגיה. ביאור פירושו נ"ל כך, הא דאמר אנשים כו' או להיפך, מיירי בנשים הרבה, וללשון הא' (ד) היינו (הנשים) [דבנשים] בפנים בין אם יבוא איש אחד אצלם ולא ימצא רק אשה אחת והוא הדין ב' דהוי גמי בכלל איסור יחוד בעלמא, כאן אין איסור דמירתת שמה ירגישו בו כו', וכן אם תפרוש אשה בחוץ ולא ימצא שם רק אחד, גמי מירתת שמה תבוא עוד אשה מבפנים, ור"ל [ד] אחר שתבוא עוד אחת לא הוי גם כן איסור יחוד כמו בעלמא דאסור להתיוחד עם ב' נשים, דכאן מירתת שמה תבוא עוד אשה דהיינו שלישית מבפנים, ולזה כתב ובשתי נשים יש איסור, ר"ל [ד] ואם אין שם רק שתי נשים לא יותר, אף בנשים

ביאור הגר"א

סעיף ד' י. אפילו כו'. וכן פירש הרא"ש שם [קדושין פ"ד סי' כ"ז] בשם ר"ח, ע"ש: סעיף ח' יב. אשה שבעלה בעיר כו'. עיין מוס' שם [בקרדושין המובא בבאה"ג אות ס' ד"ה בעלה כו']:

[שם ד"ה בעלה בעיר] וסר"ן [שם לג ע"א מדפי הרי"ף] פירשו

פתחי תשובה

סעיף ח' ו. אין חוששין. עיין באה"ט [סק"ח] דלרש"י אסור רק דאין לוקין. ועיין בספר ברכי יוסף [אות ה'] שכתב דקצת ראייה לדעת רש"י מסוגיא דסוכה דף כ"ה ע"ב ע"ש, וכן משמע קצת בירושלמי פ"ח דתרומות [ה"ג] בחדא איתתא דסליק לגבה חד מסכן כו', ע"ש: ז. שאימת בעלה עליה. עיין בספר בינת אדם שער בית הנשים סי' כ"ז שכתב דנ"ל

ראש פינה - עקבי הבית

סקי"ב. אסור ואין לוקין. ר"ל אומן אין לוקין ג"כ נבעלה בעיר, אבל נאץ נעלה בעיר לוקין אומן, עיין לעיל סק"י. ונהנה קשה ל' למה לנו להמפרסם לדמות לתוך קושי רש"י הנ"ל [בחלקת השדה סק"ח] על ממתיק דמי שעסקו עם הנשים [קדושין פ"ב ע"א], ולא מילתא נפשיות ממתיקין וז' קמ"ל דמי שעסקו עם הנשים לא יתיחד אפילו עם נשים שנעלה בעיר מין שלזו גם נאץ וממ"ש [ברש"י שם ד"ה לא יתיחד], וכעת אין לי שום ספק לענין זה [מג"ל [סק"ח]]. והנה נשטעט רש"י

באר היטב

סעיף ח' יב. אין חוששין. ולמס' ליכא אסור, ולרש"י אסור ואין לוקין. [ב"ש סקי"ב]. עיין צ"ח [אות ד']:

למחמילה אסור להמיר, וכן פסק הרב צ"ח [אות ד']:

ראש פינה - חלקת השדה

סקי"א. אבל דעת רש"י כו'. ודעת (הרי"ח) [נ"ה], מובא ברא"ש שם, וכ"כ תוס' שם ד"ה לא יתיחד] דנעסקו עמהם אפילו אם אשתו עמו אסור, והביאם הב"ש סק"י ומדלא הגיה הרמ"א להביא דעה זו, משמע דלא קרי"ל כלל כוותיה, ועיין ספר עצי אורים [סקי"ג] דהוכיח כן: סקי"ב. לכתחילה שרי או דוקא בדיעבד כו'. ולכאורה יש לי להסתפק, אם היא אינה יודעת שבעלה בעיר, רק האיש המתחיד יודע, אם יש

שו"ת יוסף אומץ סימן צז

ב' סימן כ"ב דין ח'. מפני שאימת בעלה עליה וכו'. ראיתי להרב מהר"ר אליהו ישראל ז"ל בהגהותיו כ"י שכתב וז"ל מסתמות דברי הפוסקים נראה דבכל גוונא התירו כל שבעלה בעיר אפילו אם היא יודעת שהוא מפליג ומתעכב במקום שהלך ולא ידעתי מאי שנא מיחוד גוי ביין דקי"ל דאם יודע הגוי שהוא מפליג אסור דלא מרתת ויודע הוא שיתעכב במרחץ או בבית הכנסת בזמן תפילה כדאיתא בי"ד סימן קכ"ט ואפשר דלרוב פשיטותו לא הזכירוהו דודאי ליכא אימת בעלה עליה שמא יבא ויתפסנה אלא היכא דאינה יודעת אם הוא מפליג אבל ביודעת פשיטא דליכא אימה ולא תקשי דא"כ כי פריך גמרא לרב יוסף מדרבה אמאי לא מוקי עובדא דרב יוסף ביודעת שהוא מפליג. דניחא ליה לש"ס לתרוצי מילתא דברירא ליה לש"ס דלבו גס בה ולא לאוקומא במילתא דלא ברירא ליה דמנא ידע סתמא דש"ס דרב יוסף היה רוצה להפליג וגם הודיע להם שהוא מפליג. וכל זה פשוט. ובספר יד אליהו דף מ"ח עשה מחלקת בין רש"י והרמב"ם דלרש"י שכתב דילמא אתי משמע דוקא אם היא בביתה ולהרמב"ם שכתב אימת בעלה עליה כל שהוא בעיר אפילו אם אינה בביתה שרי יע"ש. ולפי דבריו תורה יוצאה דכל שהוא בעיר לדעת הרמב"ם והטור גם מרן דנקט לשונם אפילו אם יודעים שהוא מפליג מותר ולדעתו לא ידעתי דאמאי לא כתב דאיכא נפקותא זו לענין דינא ואיני מודה לו בזה דכל כי הא הו"ל לפוסקים לפרש שחלוקים הם בטעמים רש"י והרמב"ם ונפקא מינה טובא. אלא לע"ד גם הרמב"ם והטור סוברים כדעת רש"י דהאימה הוא שמא יבא ויתפסם כגנב. ולפ"ז כללו ס"ל דדוקא אם היא יושבת בביתה מותר דאיכא אימתא דילמא ליתי אבל בבית אחר אסור כיון דליכא הך טעמא דשמא יבא והיכא דיודעים שהוא מפליג אסור כן נראה לע"ד.

[ומ"ש ואם היה גס בה וכו' הר"ף והרא"ש לא הביאו עובדא דרב יוסף ומאי דמוקי לה בגמרא בלבו גס בה והטור כתבה בשם הרמב"ם כאלו היא סברת עצמו לא ידענא טעמא דמילתא ויש מקום לומר דס"ל כרש"י והר"ן דס"ל דמ"ש בעלה בעיר אין חוששין משום יחוד היינו להלקותו אבל איסור איכא ולפיכך בעובדא דרב יוסף אף אם לבו לא היה גס בה אסור לפיכך אמר שקולו דרגא מתותי בימי אלא דהמקשן סבר דאף איסור ליכא לזה הקשה והשיב לו לפי דרכו דגס בה וקשה הדבר לומר כן בעד הר"ף והרא"ש דא"כ הדבר קשה איך הרמב"ם לא השגיח לדברי הר"ף והטור לא השגיח לדברי הרא"ש אביו ז"ל. ובספר יד אליהו ריש דף מ"ח כתב ליישב קושיית התוס' על רש"י דאפשר דלא אמר דאיכא איסור אלא כשהבעל הולך מהבית אבל כשהוא בבית ליכא איסור ולפיכך הקשו לרב יוסף יע"ש. ודבריו תמוהים דאם היה רב יוסף בבית אפילו גס בה מאי איסור איכא ואמאי הוצרך לאפוקי דרגא שמא ירד רב ביבי והרי הוא שם יחיו שלשתן למטה כמו שהיה למעלה בעת האוכל מוכרח שהיה בדעתו לצאת החוצה עד כאן לשון הרב כמהר"א ישראל ז"ל.

והנה מה שתמה בסוף דבריו על הרב יד אליהו במה שיישב לקושיית התוס'. יתוש קדמו בספרי זוטא שער יוסף שנדפס בבחרותי בס"ד בקונטרס הסימנים סימן ג' דף ה' ע"ב ביתר שאת ע"ש.]

ומ"ש מראש מקדמי ארש דהא דבעלה בעיר היינו כשאינו מפליג וכשהיא בבית ודלא כהרב יד אליהו דמשוי פלוגתא בין רש"י והרמב"ם והאריך בזה כמו שהבאתי לשונו. ראיתי בספר חדש זה שמו מאורי אור ח"א לא' מרבני אשכנז מהר"ר אהרן וירמיש דיין מקק"י מיץ שכתב בסוף קדושין דף נ"א מהספר ז"ל בעלה בעיר אין חוששין מסתברא דוקא בביתו ובפרט לפירוש התוס' עכ"ל. אמנם לדעתי הקצרה כשבעלה בעיר אין בו משום יחוד מילתא פסיקתא דהכי אמרו בש"ס ופסקוהו הפוסקים ראשונים ואחרונים. ומנין לנו לחלק חילוקים אלו מדעתנו. ואין ראיה מי"ד סימן קכ"ט דאימת בעלה אלים כל שהוא בעיר ובכל אופן שרי.....

נדחי ישראל (חפץ חיים)

(ו) אשה שבעלה בעיר אין חוששין להתייחד עמה
מפני שאימת בעלה עליה ואם היה זה נם
בה כנן שגדלה עמו או שהיא קרובתו לא יתייחד
עמה אע"פ שבעלה בעיר. וכ"ו דוקא בביתה אין בה
משום יחוד רחוששת שמא יבוא בעלה אבל כשתלך
היא לבית אחר א"כ אין אימת בעלה עליה שהרי
בעלה אינה יודע היכן היא ואם הלכה ברשות בעלה
וכ"ש כשבעלה נתן לה רשות לדבר עם איש אחר
דבר סתר ולסגור הדלת פשיטא דאסור [חכ"א]:

ויש חולקים דבר הלכה בשם החזו"א ועוד

ה ל כ ה

סימן ז' — בעלה בעיר

ד ב ר

צ

ב. י"א דהיתר בעלה בעיר מהני דוקא בביתה אבל בבית אחר שהבעל אינו יודע וזכנ נמצאת אסורה להתייחד שם (כסא אלי, מאורי אור, הפלאיה, חכמ"א פ"ת, וכ"מ בשער המים; ובק"י יצחק תשן, הגרצ"ה).
וי"א דאף בבית אחר מהני בעלה בעיר אפי' כשאין הבעל יודע היכן היא ידי אלי, מרן החיד"א, וכ"מ מתוס' שני, ולכא"ר כ"מ ג"כ מהרי"ם, פרישה, ב"ש, אמרי ישר). ושמעתי בשם מרן החזו"א שהקיל כדעה זו (ס).

שו"ת שבט הלוי חלק ה סימן רג

ס"ח. אשה שבעלה בעיר אין חוששין להתייחד עמה וכו'. אין ספק דלהלכה קי"ל כתוס' ורוב ראשונים דבעלה בעיר אפילו לכתחלה מותר, ובפרט דט"ז כ' דגם רש"י מודה, מ"מ לנו לדעת מש"כ ברבינו ירוחם בשם הרמ"ה דמאן דצניעא אפילו בעלה בעיר צריך להתרחק מן הכיעור והדומה.

הנה ידוע מש"כ בחכ"א כלל קכ"ו ומובא גם בפ"ת, דדוקא כשהיא בביתה יש דין היתר בעלה בעיר, אבל כשהיא הולכת למקום אחר באותה עיר ואין המקום ידוע לבעל יש איסור יחוד דהא לא שייך לומר דמיסתפא השתא אתי, ואף על גב שיש שרצו להתיר גם בזה מכח סתימת לשון הרמב"ם אימת בעלה עליה, דמשמע דאין זה משום פחד דילמא השתא חזי לה, אלא כל שהוא באותה עיר לעולם פחדו עליה, והוא ענין רגש טבעי שבהיותו קרוב בעלותו עליה וכבר העירו בזה בספרי אחרונים, ועיין מש"כ בעניי שבט הלוי ח"ג סי' ק"פ מ"מ יראה דגם ענין זה לא ברור כ"כ דודאי ענין שמא יבא הבעל שייך בכל הנשים ובכל הזמנים, אבל אימת בעלה עליה בלי הפחד רק משום מרותו שעליה יתכן דלזה צריך מדת מה של צניעות יתרה והכנעה, ומי אמר דשייך בכל הזמנים בכל הנשים ובכל המצבים, וגם אולי גם הסוברים פירוש אימת בעלה כנ"ל ס"ל כן רק בצרוף פחד שמא יבא בעלה ולא היה מהני להתיר גם לכתחילה כסברת רש"י לכן אנו מתירים רק בצרוף ב' הסברות.

וא"כ בבית אחר דליכא פחד בעלה שמא יבא פתאום מנ"ל להתיר, ואף דהמקילים ר"ל סתימת לשון הרמב"ם בעלה בעיר משמע בכל מקום שהיא בין בביתה בין בבית אחרים אין זה הכרח דסתם אשה בבית בעלה מכח היסוד דכל כבודה בת מלך פנימה, ומכח היסוד דאיה שרה אשתך הנה היא באהל שהוא יסוד דאורייתא כמבואר ביבמות ע"ז ע"א לכן פשוט לענ"ד דעלינו להחמיר כהחכמת אדם ודעמי'.

שו"ת אגרות משה אבן העזר חלק ד סימן סה אות ז

ז. בדין בעלה בעיר אבל הדבר ידוע שלא יבוא עכשיו. אם הבעל חבוש בבית האסורין אף שהוא בעיר וברור לה שלא יניחוהו לצאת איזה זמן איכא איסור יחוד, דהא מפורש ברש"י קדושין פ"א ע"א ד"ה בעלה בעיר הטעם דהיתר בעלה בעיר הוא מטעם דמסתפי מבעל השתא אתי, שזה לא שייך כשחבוש בבית האסורין, ועיין בחכ"א כלל קכ"ו בב"א סימן י"ז ד"ה ואמנם שמצד טעם רש"י זה אוסר בהלכה לבית אחר שאיכא איסור יחוד מאחר שבעלה הא לא יבא לשם אף שהוא בעיר וא"כ כ"ש כשחבוש בבית האסורים שא"א לפניו לבא. ומטעם זה שבמדינה זו נוא יארק כשבעלה הוא בעיר אבל ידוע הוא לה שהלך לקצה העיר שמהבית עד המקום שהלך לשם הוא ערך שעה והחזרה הוא שעה וצריך לשהות שם ערך שעה אסורה ביחוד אם הוא בזמן שא"צ לבא לשם אינשי כגון בלילה או אפילו ביום כשאין דרך אינשי לבא לביתה. וכ"ש באלו שעובדין אצל אחרים ושוהין שם שמונה שעות והדרך לשם וחזרה משם הוא ערך שתי שעות איכא איסור יחוד כשאין דרך אינשי לבא לביתה, אבל אם הוא ברשות עצמו ויכול לבא לביתו כשרוצה לפעמים ליכא איסור יחוד, והוא דבר שנוגע טובא לאינשי לידע זה.

בינת אדם שער בית הנשים סימן יז (כז) (חכמת אדם)

(כז) שאלה אשה שבעלה בעיר באיזה ענין מותר להתיחד עמה:

תשובה לפי מה שכתבנו בסימן הקודם דאין איסור יחוד דאורייתא אלא חד בחד והשאר מדרבנן לפי זה יש לסמוך על פי רוב הפוסקים שהביא רמ"א ודינו הכי דאשה שבעלה בעיר אף שמדעת רש"י נראה דסבירא ליה דלכתחלה אסור כבר כתב רש"ל בים של שלמה קידושין דדעת רוב המחברים כתוספות ורמב"ם וסמ"ג דאף לכתחלה מותר ואף שאיש אחד עם אשה אחת הוא דאורייתא וקצת יש לחוש לדעת רש"י מכל מקום בשני אנשים אין להחמיר כלל דהא לדעת רמ"א אפילו אין בעלה בעיר מותר לכתחלה והוא הדין באיש אחד ושתי נשים ואחת מהן בעלה בעיר אין לחוש כלל אפילו לכתחלה: ואמנם נראה לי דזה דוקא בביתה שדורה אבל אם היא הולכת לבית אחר אף על פי שבעלה בעיר יש בה משום יחוד דבזה לא שייך דמסתפי מבעל השתא אתי כיון דאינו יודע היכן היא ואמנם הא דאמרינן אימת בעלה עליה ליכא למימר דרצה לומר דמשום הכי לא תזנה שמתירא שמא יבוא הבעל בשעת ביאה דאם כן אם גס בו נמי יהא מותר דמאי שנא אלא נראה לי דהכי פירושו שהיא מתיירא כשיבוא הבעל וימצא שהיא מתיחדת עם איש שאינו גס בה יחשוד אותה דמסתמא זנתה דאם לא כן מאי בעי איש נכרי גבה ושמא יחקור אותה ויוודע לו האמת אבל בגס בו לא יחוש הבעל אם ימצא שהיא מתיחדת עמו ואם כן תזנה גם כן דמסתמא מיירי ביחוד ממש דהיינו שהדלת מסוגר ולפי זה כשבעלה נותן רשות להאשה ללכת לבית פלוני ודאי חיישינן משום יחוד דאף שיהיה הדלת מסוגר והיא תזנה ויבוא בעלה לא יעלה על דעתו לחקור כיון שברשות הלכה וכל שכן כשבעלה נותן לה רשות לדבר דבר סתר עם פלוני ולהסגיר הדלת דאסור דבזה אין שייך אימת בעלה....

שו"ת אגרות משה אבן העזר חלק ד סימן סה אות כא

כא. אם איכא ההיתר דבעלה בעיר כשמתייחדת עם אחר ברשותו, ובהולכת למקום אחר ברשותו, וכשאינה בביתה.

בחדוש החכ"א כלל קכ"ו בסעיף ו' כשבעלה נתן לה רשות לדבר עם איש אחד דבר סתר בסגירת הדלת אסור שהרי אין אימת בעלה עליה כיון שנתן לה רשות, לכאורה לא מובן כל כך, דהא משמע כשבעלה בעיר אף שאמר לה שישא שם הרבה זמן נמי ליכא איסור יחוד משום דיש לה לחוש שאף שאמר שישא שם הרבה שעות אפשר שחזר בו לאיזה צורך וגם בלא צורך כי ליכא עליו חיובים שלא לחזור בו ממה שחשב תחלה לעשות, וגם אולי בכוונה אמר לה שיתאחר אף שידע שלא יתאחר, וא"כ גם בנתן לה רשות ליכנס עם פלוני לאיזה חדר ולסגור הדלת הרי יש לה לחוש שמא הבעל יחשוד ויקיש על הדלת שיפתחו לו, ואף אם לא הקיש על הדלת איזה זמן יקיש בכל עת משום דעל זמן גדול יחשוד יותר, שלכן אין להיות איסור יחוד אף בנתן רשות, ורק שייך דינו לאסור כשאמר לה שתסגור את הדלת על משך זמן גדול ולא יצטרכו לפתוח אף כשיקיש על הדלת אז ודאי אסור, דאף שבעלה אינו חושדה התורה הא אסרה לכל אינשי ונשי להתייחד אף לצדיקים, אבל בסתם נתינת רשות מהבעל להתייחד לכאורה אין לאסור דעדיין אימתו עליה.

וכן הא דהלכה ברשות בעלה שכתב החכ"א שאיכא איסור סתירה הוא דוקא כשנתן לה רשות לאיזה מקום שתרצה שלא שייך שידע היכן היא נמצאת שיבא לשם שתהא מירתתא, ואף שכיון שהוא בעיר הא אפשר שיזדמן גם הוא לשם לאיזה צורך וגם אפשר שיודע המקומות ששייך שתלך לשם, מ"מ שייך שתסמוך שלא יבין שלכן אסור, אבל כשנתן לה רשות לילך למקום מיוחד לבית והלכה לשם הא יודע לילך לשם ואין להחשיב זה לסתירה, ואף כשנתן לה רשות לשנים ושלושה מקומות מיוחדות שייך שיבא לכל המקומות ויש לה לחוש לזה ואין להחשיב זה לסתירה, ואולי כשנתן רשות לילך לאיזה מקומות תפרש היא שהוא נתינת רשות לכל מקום שתרצה אך שאמר לה איזה מקומות לדוגמא שהיא יכולה לילך כשיקשה לה לישיב בבית לבדה משום שסוברת שהבעל אינו חושדה מאחר שלא אסיק שלמקום אחר לא תלך אבל כשנתן לה רשות למקום אחד לא שייך שתחשוב שהוא גם נתינת רשות לכ"מ שתרצה, שא"כ יודע הוא דכשיבא ולא ימצאנה ילך למקום שהרשה לה לילך ואין לאסור. ואולי גם החכ"א אינו אלא דוקא בפרטים אלו אף שלא פירש, עכ"פ האיסור לא שייך אלא דוקא בפרטים אלו שכתבתי.

ומש"כ החכ"א דדוקא בביתה ליכא איסור יחוד אבל כשתלך לבית אחר איכא איסור יחוד נמי הוא דוקא כשהלכה למקום שאין רגילה ללכת לשם אבל אם רגילה לילך לשם דכשלא ימצאנה בבית יש לו להבין שהלכה לשם הוא כיודע המקום שהלכה לשם ואין לאסור, ואולי מובן זה מתוך דבריו שמסיק הטעם שהרי בעלה אינו יודע היכן היא דכשתלך למקום שהיא רגילה הוא כיודע היכן היא.

ולדינא הנה בדין השלישי מסתבר שאף החכ"א סובר כן ופשיטא שכן הוא למעשה שלכא איסור יחוד כמו בביתה, ובשני דינים הראשונים מסתבר שהחכ"א אסור, אבל לא מסתבר כלל כדבריו אבל כיון שהחכ"א אסור עכ"פ יש להחמיר שלא בשעת הדחק אבל בשעה"ד אין לאסור.

ובנוא יארק וכדומה בעיירות גדולות והולכין לעבודה על זמן שעות הרבה שאינו יכול לחזור לביתו בשעות אלו כבר כתבתי באות ז' שאיכא איסור יחוד וכשהוא ברשות עצמו אף שאינו רגיל לבא בשעות אלו אין לאסור מאחר דיכול עכ"פ לבא כשירצה ורק מצד הריוח וההפסד צריך להיות שם יש לה לחוש דשמא נזדמן לו מי שיהיה שם ויוכל ללכת לביתו וליכא איסור יחוד.

ה ק כ ה

ה ק כ ה

ה ק כ ה

ה ק כ ה

ה ק כ ה

ה ק כ ה

ה ק כ ה

ה ק כ ה

ה ק כ ה

ה ק כ ה

ה ק כ ה

ה ק כ ה

ה ק כ ה

ה ק כ ה

ה ק כ ה

ה ק כ ה

ה ק כ ה

ה ק כ ה

ה ק כ ה

ה ק כ ה

ה ק כ ה

ה ק כ ה

ה ק כ ה

ה ק כ ה

ה ק כ ה